

רבנו נחמן

מברסלב

פירושים

על

פרשת השבוע

פליצדז'ס

בקנאו את קינאתי בתוכם

(במדבר כה, יא)

פינחס זכה לכהנה על-ידי שקנא על מעשה זמרי שפגם בברית, ופינחס קנא על זה והמשיך בחינת תקון הברית, ועל-ידי זה זכה לכהנה שהוא בחינת אהבה הקדושה השורה אצל הנקדה שהוא ברית שלום, כמו שכתוב (במדבר כה): הנני נתן לו את בריתי שלום וכו'.

וכל מעשה פינחס היה תקון להכניע ולבטל קלפת בלעם מן העולם שהוא פגם הברית, כמו שכתוב (שם לא) הן הנה היו בדבר בלעם. כי בלעם היה פגום ומשקין ומתעב בתאוה הזאת מאד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין קו), ונמשך כל ימיו אחר תאוה הזאת, ולא רצה להשתדל לבטל תאוה לבו על-ידי דבורים קדושים שהם בחינת שלש הנקודות (המובאות בלקוטי מוה"ן א' – סימן ל"ד), שצריכים לדבר דבורים קדושים בינו לבין קונו, ולדבר עם חברו ביראת שמים, ולדבר עם הצדיק וכו', ואז יכול אפלו הגרוע שבגרועים לצאת מעמקות נפילתו, ולעלות ולהתקרב לה' ותברך. ובלעם הרשע ותלמידיו אינם הפעיים בזה. ולא די שנמשכין אחר תאוה המושגל כל כך, אף גם אינם משתדלים לדבר דבורים קדושים בשלש בחינות הנ"ל. ולא די להם בזה, אף גם הם עושים מהפך אל הפך, שמשמאים דבור פיהם מאד על-ידי דבורים רעים של ליצנות ורכילות ולשון הרע ודברים בטלים ונבול פה, ובפרט על-ידי ליצנות ולשון הרע שמדברים על הצדיקי האמת ואנשיהם הכשרים, ועל-ידי זה בודאי הם מתרחקים משלש נקודות הנ"ל, ועל-כן באמת הם משקעים בכל פעם יותר בתאוותם הרעות. ולא די מה שמזיקים להם בעצמם, אף גם על-ידי דבור פיהם הרע חס ושלום הם רוצים להזיק לכל ישראל. כי כמו שהצדיקים והכשרים מאירים הנקודות טובות בישראל על-ידי דבוריהם הכשרים והטובים, כמו כן להפך על-ידי דבורים רעים של בחינת בלעם וסיעתו מרחיקים מאד מהנקדה. (ליקוטי הלכות – הלכות נשיאת כפים ה, אות י"ב)

בקנאו את קינאתי

(במדבר כה, יא)

הצדיק האמת שבכל דור ודור, שהוא בחינת משה, שכל עסקו להעלות משמד לרצון, שעל-ידי זה מגיר גרים ומקרב הרחוקים ומעוררם לתשובה, הוא יש לו בכח לקרב כל העולם לעבודתו ותברך, אף עקר העכוב הוא על-ידי בחינת החולקים והדלטורים

שבכל דור, שהם בחינת דתן ואבירם, שעומדים כנגדו בכל פעם ורוצים להעלים אורו של הצדיק האמת בחינת משה, כי בני-אדם הם מונעים גדולים יותר מהיצר הרע ומכל המניעות. ויש בזה כמה בחינות, כי על-פירב מתלבש הפעל-דבר דיקא באיזה זקנים וחשובים, שהם בחינת אנשים כשרים קצת, ומהם כמה מנהיגים וראשים, אבל אין בהם שלמות, והם חולקים על נקדת האמת על-ידי כל זה עקר העכוב מן התשובה, שעל-ידי זה עקר עכוב הנאלה. אבל "ואתה מרום לעולם ה'", כי בכל דור נמצאים אנשי אמת החסים על נפשם ומסתכלים על תכליתם בעין האמת, עד שהם בחינת מקנאי קנאת ה' צבאות, ולובשים קנאה כנגד החולקים הרוצים להעלים אור האמת לנמרי, חס ושלום, ומתעוררים מעצמם לעשות עבדות קדושות בשביל לנלות אור האמת בעולם, מה שלא נצטוו בהן, וזה נחשב להם לצדקה, שעל-ידי זה נכנע מצח הנחש, שרש הסטרא-אחרא, בבחינת פינחס שקנא קנאת ה' צבאות ועמד והרג נשיא שבט מישראל, מה שלא נצטווה על זה בפרוש, כמאמר רבותינו ז"ל: הלכה ואין מורין כן, אף על-פי-כן הוא עשה את שלו ומסר נפשו על זה, ועל-ידי זה הצליח מאד לנצח ולהציל את כל ישראל, כמבאר במקרא. כמו-כן נמצאים בכל דור אנשים כשרים ויראים, שמקבלין ויונקים גם-כן מבחינת פינחס ומשה רבנו עליו השלום, ועל-ידי זה זוכין לבטל דעותיהם הרעות של החולקים, עד שיתגלה שקרם ופחזותם לעיני כל, ויתגלה אור האמת של הצדיק האמת בחינת משה, שעל-ידי זה יזכו הכל לתשובה שלמה. (הלכות ברכת השחר – הלכה ה, אותיות צ"א צ"ב וכו' לפי אוצר היראה – מחלוקת, אות ד')

בקנאו את קינאתי

(במדבר כה, יא)

בכל דור ודור מתעורר בחינת זקמת בלעם ורוצה להמשיך חס ושלום קלפת עון פעור שבא על ידי שזנו אחר בנות מואב, שזה בחינת התפשטות החכמות היצוניות ודעות רעות של חכמי הטבע, כמו כן שאר הדעות רעות וסברות זרות ומשכשות שהם כנגד האמת, שכל זה הוא בחינת עון פעור עבודה זרה קיא צואה, וכל זה בא על ידי התנפרות תאוות נאוף על ידי קלפת בלעם ימח שמו. והכניעתו על ידי הצדיקי הדור האמתיים שלוחמים עדין בכל יום בתפלתם עם בלעם הרשע, לבער ולעקר זקמתו הרעה ודעותיו הרעים מן העולם, ועל ידי אנשי אמת החסים על נפשם ומקנאים קנאת ה' צבאות בבחינת פינחס ומוסרים נפשם ועושים עבדות קדושות מה

שלא נצטוו מרבים כלל, רק שהם מתחבמים ומבינים מדעתם מהרמוזים שלו, עד שעל ידי זה נתגלה אור האמת בעולם ונתבטל כל הדעות הרעות של החולקין על נקדת האמת, ועל ידי זה זוכין הכל לתשובה. (הלכות ברכת השחר – הלכה ה', אותיות פ"ג צ"ב לפי אוצר היראה – צדיק, אות כ"א)

בקנאו את קנאתי

(במדבר כה, יא)

אפלו עכשו שכבר נתנה תורה ויש לכל אחד בחירה בפשוטו, אף-על-פי-כן בעניני עצות איך לזכות לקים את דברי התורה ובאיזה דרך צריכין לילך, אם בדרך המחקרים וכו', אם בדרך המקבלים וכו'. וכן למי להתקרב וכו'. בכל זה צריך האדם להבין מעצמו. ואם יסתכל על תכליתו הנצחית בעין האמת לאמתו בודאי יזכה להבין באיזה דרך ילך ולמי להתקרב בבחינת (תהלים לב) אשפילך ואורך בדרך זו תלך איעצה עליך עיני וכו'. וכמו שכתוב בהתורה כי מרחמם וכו' (בלקוטי תנ"א סימן ז) שיש רמזים, שמה שאין יכולים לגמר בדבור גומרין בידיים ברמזים בחינת נטיתי ידי וכו' עין שם. וכל זה הוא בחינת נדר שנודר מעצמו מדעתו בשביל פרישות שזהו בחינת פינחס בן אלעזר בחינת כל המקנאין קנאת ה' צבאות שמבאר בדברי רבותינו ז"ל שאין מורין להם בפרוש. רק אמרו בדרך כלל הבועל ארמית קנאין פוגעין בו ואין מצוין ומורין בפרוש, רק מי שרוצה לקנאת קנאת ה' צבאות יבוא ויזכה וכו'.

וזה בחינת צדקה של בעלי צדקה האמתיים שאינם נותנים בשביל כבוד ותפארת או מחמת טבעם רק נותנים בשביל ה' יתברך. והעקר להחזיק עוסקים בתורה בשרים אנשי אמת. וצריכים לתן צדקה יותר מכחם באפן שיבנו איזה בגן דקדשה שיהיה לו קיום לעולם וכמו שפרש רש"י על פסוק (קהלת ה) אוהב כסף לא ישבע כסף וכו' ומי אוהב בהמון לא תבואה גם זה הכל, ופרש רש"י שאפלו אם עושה מצות אם אינו עושה מצוה שיהיה לה קיום בגון בגון בית הכנסת או ספר תורה וכו'. וכמו שמצינו כמה פעמים בכמה עירות שהיה חסר להם צרכי רבים בגון בית המדרש או מקוה והיה קשה לקבץ מההמון וקפץ אחד ועשה משלו, צדקתו עומדת לעד. או אפלו שאינו עושה משלו רק שהוא מתעורר מעצמו לעסק בזה לנגש כל אחד ולסבל הרבה בזיונות ושפיכות דמים מכל אחד ומרח העסק והבגון וכו' והוא מקבל על עצמו כל זה בשביל המצוה הקימת לעד שזהו גדול מאד כי גדול המעשה יותר מן העושה כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא ט).

ובלבד שיהיה פונתו לשם שמים לא להתיהר ולקנטר חס ושלום. מכל שכן כשאחד עוסק בזכות הרבים הגדול מאד, שעוסק במצוה שאין לה תובעין שהוא זכות הרבים מאד, ויש לו הרבה יסורים ומניעות ובזיונות וכו' בשביל זה אבל פונתו לשמים בשביל האמת לאמתו שכל זה הוא בחינת קנאת ה' צבאות... (לקוטי הלכות – הלכות ברכות השחר ה', אות צ"ד)

ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי

(במדבר כה, יא)

כשיש דינים, חס ושלום, אזי המדת הדין היה מכלה את האדם, חס ושלום. אבל המדת הדין אין לה כח לכלות לגמרי, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה ט): חצי כלים והם אינם כלים. אבל האדם יש לו כח לכלות לגמרי את חברו, חס ושלום, ועל-כן כשיש דינים על אדם אחד, חס ושלום, ובא אדם אחר ועומד וחולק עליו, אזי מדת הדין מסתלק ממנו, כי הם רוצים יותר שינקם בו האדם, כי יש לו כח כנ"ל. על-כן מי שהוא צדיק גדול ומשגיח בתקון העולם, הוא חולק לפעמים בכונה על צדיק אחד כדי לסלק מעליו מדת הדין כנ"ל, כי יסמכו עליו שהוא ינקם יותר, אבל אחר-כך הוא עושה ברחמים, ואינו עושה יסורים לאותו הצדיק: וזה פרוש: פינחס בן אלעזר וכו' השיב את חמתי וכו' בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי וכו' (במדבר כה). הינו שפינחס השיב את חמת ה' וסלק מדת הדין מישראל על-ידי שהוא לבש נקמה לנקם בהם, על-כן נסתלקו הדינים כנ"ל. וזה מחמת כי הדינים אינם יכולים לכלות וכו', על-כן הם רוצים יותר כשאדם רוצה לנקם כנ"ל. וזה: ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי; הינו שבזה מודיע לנו התורה גדל הטובה שעשה פינחס לישראל בקנאו את קנאתו יתברך ולבש נקמה לנקם בהם, שבזה עשה להם טובה גדולה. והטעם הוא, כי ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, הינו שבקנאתי, במדת הדין שלי, איני מכלה את בני ישראל, כי מדת הדין אין בה כח לכלות כנ"ל, אבל האדם כשנוקם יש לו כח לכלות לגמרי, חס ושלום, על-כן עשה פינחס טובה נפלאה לישראל במה שלבש קנאה לנקם בהם, כי על-ידי זה רפתה מישראל כח הדינים, בהשבם שפינחס ינקם בהם ביותר, כי פינחס הוא אדם שיש לו כח לנקם יותר לכלות לגמרי, חס ושלום, וכנ"ל, ועל-כן על-ידי זה השיב פינחס את חמתי וסלק מדת הדין כנ"ל. אבל באמת פינחס בודאי היה רחמן, ובודאי אחר-כך הקל הדינים מעליהם. (לקוטי מוהר"ן א' – סימן רמ"א)

בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי

(במדבר כה, יא)

בְּחִינַת הַצַּדִּיק שְׂאִינוּ מְקַנְא שׁוֹם צַדִּיק, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבַּרֵּךְ. (לְקוּטֵי מוֹהֲרָן א' – סִימָן רַע"ח)

פִּינַחַס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת חֲמַתִּי וְכוּ' לִכְן אָמַר... וְהִיתָה לוֹ וְלוֹרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָת עוֹלָם

(במדבר כה, י"ג)

כִּי עַל-יַדֵּי שְׂקִנְא פִּנַחַס קִנְאָת הַבְּרִית עַל-יַדֵּי זֶה זָכָה לְכַהֵנָה. כִּי כַּהֵנָה שֶׁהוּא בְּחִינַת חֶסֶד, בְּחִינַת אֶהְיָה וְהַשְׁתַּקְקוֹת וְכִסּוּפִין מְטִיבִים לֵה' יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲבִרָהּ אִישׁ הַחֶסֶד, זֶה זֹכֵין עַל-יַדֵּי תַקּוּן הַבְּרִית כְּמִבְּאֵר הַיֵּטֵב בְּהַתּוֹרָה לֵ"א (לְקוּטֵי מוֹהֲרָן א'). וְעַל-בֶּן נִקְרָא הַצַּדִּיק הָאֵמֶת "כַּהֵן" כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִלְאָכִי ב, ז): כִּי שִׁפְתַי כַּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ, שְׁמַפְסוּק זֶה דְרָשׁוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (מוֹעֵד קָמָן יז). אִם הֵרֵב דוּמָה לְמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת וְכוּ', שְׂבֻזָּה כָּלוּל כֹּל דְּבָרֵי הַדְּרוֹשׁ הַנֶּ"ל, כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנֶּ"ל שְׁמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת זֶה בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת וְחִבּוּר לְמִדָּן וְצַדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת אוֹתִיּוֹת וְנִקְדוּת וְכוּ'. וְעַל-בֶּן זָכָה פִּנַחַס שֶׁהוּא אֱלִיָּהוּ לְחַיִּים נִצְחָיִים בְּחַיָּיו כִּי עָלָה לְשָׁמַיִם וְחֵי לְעוֹלָם, כִּי הוּא הַהֶפֶךְ מִמַּשׁ מַעֲדַת קֶרַח שֶׁחֲלָקוּ עַל מוֹשֶׁה — עַל-בֶּן נִשְׁאָרוּ עִם חַיִּיהֶם לְמַטָּה לְמַטָּה בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת, כִּי הִפְרִידוּ חַיִּוּתָם מִמְּקוֹר הַחַיִּים עַל-יַדֵּי הַמַּחֲלֶקֶת עַל הַצַּדִּיק. אֲבָל פִּנַחַס שִׁעֲשֶׂה רְצוֹן מוֹשֶׁה בְּשִׁלְמוֹת וְקִנְאָת הַבְּרִית עַד שְׂזָכָה לְכַהֵנָה שֶׁהוּא בְּחִינַת חֶסֶד בְּשִׁלְמוֹת, דְּהֵינּוּ כִסּוּפִין מְטִיבִים שֶׁהֵם נְפִשׁוֹת מְטִיבִים שֶׁהֵם עֵקֶר הַחַיִּוּת הָאֵמֶתִי, עַד שְׂזָכָה לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְמְקוֹר הַחַיִּים בְּשִׁלְמוֹת כִּזְוָה עַד שֶׁנִּשְׁאָר חַי וְקַיִם לְנִצְחָה מִחֲמַת שֶׁקַּשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ לְמְקוֹר הַחַיִּים בְּהַתְקַשְׁרוֹת גְּדוּל כֹּל כֶּךָ עַל-יַדֵּי שְׂקִנְא קִנְאָת ה' צְבָאוֹת וְעֲשֶׂה רְצוֹן מוֹשֶׁה וּמְסַר נַפְשׁוֹ לְמִיתָה בְּשִׁבִיל זֶה, עַל-יַדֵּי זֶה פְּסָקָה מִמֶּנּוּ וְהַמֵּת הַנֶּחֱשׁ שֶׁהָיָה עַל-יַדֵּי פָּגַם עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, פְּסָקָה מִמֶּנּוּ לְגַמְרֵי בְּאֵלוֹ הָיָה סוֹבֵל צַעַר הַמִּיתָה מִמַּשׁ וְחִזּוֹר וְנִחְיָה בְּתַחֲתֵי הַמֵּתִים, כְּמוֹ כֵּן זָכָה הוּא אֲזַי עַל-יַדֵּי גְדָל מְסִירַת נַפְשׁוֹ לְמִיתָה בְּשִׁבִיל ה' יִתְבַּרֵּךְ. וְעַל-בֶּן עֵקֶר תַּחֲתֵי הַמֵּתִים עַל יָדוֹ כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (מִשְׁנֵה סוּף סוּטָה): וְתַחֲתֵי הַמֵּתִים בָּא עַל-יַדֵּי אֱלִיָּהוּ זָכוֹר לְטוֹב, כִּי עֵקֶר תַּחֲתֵי הַמֵּתִים שֶׁהוּא חַיִּים נִצְחָיִים, זֹכֵין עַל-יַדֵּי שְׂכוּלָלִין הָאוֹתִיּוֹת בְּהַנְקָדוֹת שֶׁהוּא עַל-יַדֵּי הַתְקַשְׁרוֹת וְהַתְחַבְּרוֹת לְצַדִּיקֵי אֵמֶת שֶׁהֵם בְּחִינַת מוֹשֶׁה שְׂזָכוּ לְתַקּוּן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת, שְׂכָל זֶה זָכָה פִּנַחַס שֶׁהוּא

אֱלִיָּהוּ בְּחַיָּיו, עַל-בֶּן זָכָה לְחַיִּים בְּאֵמֶת, וְהוּא חֵי לְעוֹלָם וְכָל תַּחֲתֵי הַמֵּתִים יִהְיֶה עַל יָדוֹ:

וְעַל-בֶּן עֵקֶר הַתְּנַבְּרוֹת פִּנַחַס הָיָה אֲזַי עַל-יַדֵּי תַפְלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קו, ל): וַיַּעֲמֵד פִּינַחַס וַיַּפְלֵל וְכוּ', כִּי עֵקֶר הַתְּנַבְּרוֹת פִּנַחַס הָיָה כְּנִגְדַּ בְּלָעַם הַרְשָׁע שְׂכָל הַמַּעֲשֶׂה הַרְעָה הַזֹּאת הָיְתָה עַל-פִּי עֲצָתוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר לֹא, טז): הֵן הִנֵּה הָיוּ בְּדַבַּר בְּלָעַם. כִּי בָלַק נִתְיַעַץ לְשַׁלַּח אַחֵר בְּלָעַם מִחֲמַת שִׂכְחוּ בְּפִיו, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (תַּנְחוּמָא בָּלַק ג) שְׂאִמְרָה שְׁמַשָּׁה אֵין כַּחוֹ אֱלָא בְּפִיו אָף אֲנִי אָבִיא עֲלֵיהֶם אָדָם שִׂכְחוּ בְּפִיו, כִּי כָל זֶה הוּא עֲנִיִן הַנֶּ"ל מְגַדֵּל כַּח שְׂכָל כְּסוּפִין מְטִיבִים וְכוּ', וְלִהְפֹךְ גְּדָל הַרְעוֹת שְׁנֹרְמִין כְּסוּפִין רַעִים חַס וְשְׁלוֹם.

כִּי מוֹשֶׁה רְבִינוּ לֹא הָיָה כַּחוֹ אֱלָא בְּפִיו, כִּי הוּא זָכָה בְּיוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם לְצִיר אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה לְטוֹב מִחֲמַת שֶׁהָיָה קְדוֹשׁ בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַקִּדְשָׁה כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (שִׁבְתָּ פז), עַל-בֶּן זָכָה לְכִסּוּפִין מְטִיבִים וְלַעֲשׂוֹת נְפִשׁוֹת וְנִקְדוּת מְטִיבִים לְכָל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, עַד שְׂזָכָה לְזוּג וְלַחֲבֵר וְלְצִיר כֹּל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה לְטוֹב. וְעַל-בֶּן זָכָה הוּא לְתַן אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל מִה שֶׁלֹּא זָכוּ לְזוּג כֹּל הַצַּדִּיקִים שֶׁהָיוּ לְפָנָיו, כִּי רַק הוּא זָכָה עַל-יַדֵּי קִדְשָׁתוֹ הַעֲצוּמָה לְצִיר כֹּל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה לְטוֹב, עַד שֶׁנִּצְטַרְפָּה בְּצַרוּפִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלוֹ בְּאִפְסָן שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהַמְשִׁיכָה וְלַתְנָה לָנוּ לְזִכּוֹתֵנוּ לְנִצְחָה. כִּי זֶה יָדוּעַ שֶׁהַתּוֹרָה הָיְתָה בְּמַצִּיאוֹת כְּבֵר, כִּי הַתּוֹרָה קְדָמָה לְעוֹלָם (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פ"ה, ב). אֲבָל ה' יִתְבַּרֵּךְ לֹא רָצָה לְתַנְּה לְבְנֵי אָדָם עַד שֶׁיְהִיָּה צַדִּיק כְּזוֹה שֶׁצִּירְפָּה וַיִּצְרָה עַל-יַדֵּי קִדְשָׁתוֹ בְּצַרוּפִים מְטִיבִים כְּרָאוּי לְתַנְּה לְתַחֲתוֹנִים, וְעַל-בֶּן הָיָה הָעוֹלָם מִתְמוּטָט עַד שֶׁבָא מוֹשֶׁה וְקִבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כִּי הוּא זָכָה בָּה עַל-יַדֵּי שֶׁהוּא הָיָה מְצַרֵּף וּמִיַּחַד אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה לְטוֹב עַל-יַדֵּי קִדְשָׁתוֹ.

וְעַל-בֶּן נִתְיַעַץ בָּלַק לְהַבִּיא עֲלֵיהֶם בְּלָעַם שְׁנֵים כֵּן כַּחוֹ בְּפִיו, כִּי בְּלָעַם הָיָה בְּקַלְפָּה כְּנִגְדַּ מוֹשֶׁה כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל, וְהוּא עַל-יַדֵּי גְדָל טְמֵאוֹתוֹ וְכִסּוּפִיו הַרְעִים מְאֹד הָיָה יָכוֹל לְצַרֵּף הָאוֹתִיּוֹת לְהֶפֶךְ, כִּי אֶת זֶה לַעֲמַת זֶה עֲשֶׂה אֱלֹקִים, וְעַל-בֶּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת אֲזַי בְּסִכְנָה גְּדוּלָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ו, ה): עֲמִי זְכַר-נָא מִה יַעֲזֵן עֲלֶיךָ בָּלַק וְכוּ'. אֲבָל ה' יִתְבַּרֵּךְ בְּרַחֲמָיו חִמַּל עַל יִשְׂרָאֵל, וְנָתַן כַּח לְהַכְסוּפִין מְטִיבִים שֶׁל מוֹשֶׁה וַיִּשְׂרָאֵל שִׁיתְנַבְּרוּ כְּנִגְדַּ כְּסוּפִין וְהַבְּלִים הַרְעִים שֶׁל בְּלָעַם הַרְשָׁע, עַד שֶׁעָקַם אֶת פִּיו עַד שֶׁהִכְרִיחַ לְצַרֵּף הָאוֹתִיּוֹת לְטוֹבָה לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה הַדְּבָר נַעֲשֶׂה בְּכָל דּוֹר כְּאִשֶּׁר הַבְּנֵי מְדַבְּרִיו וְרַמְזוֹ הַקְּדוֹשִׁים ז"ל נִהְעָרָה: רֵאָה חַי מוֹהֲרָן סִימָן רַמְדו, כִּי בְּעֲנֵן הַהַבְּלִים הַיּוֹצֵאִים עַל-יַדֵּי הַכְסוּפִין

טובים או רעים חס ושלום, יש דברים נסתרים הרבה וכמו שכתוב קצת מזה בהתורה הנ"ל (אות ח ובדרף מה:): על פסוק: יש הכל אשר נעשה על הארץ, שזוהו בחינת גלגולי הנפשות עין שם, וכמוכא לעיל מזה. וה' יתברך חומל על עמו בכל דור ועושה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם חסדו, שמגביר בכל עת ההבלים והכסופין דקדושה שהם בחינת חסד כנ"ל על הכסופין וההבלים רעים שלא יחריבו את העולם חס ושלום. ועל-כן צוה ה' יתברך לזכור מעשה בלעם, כמו שכתוב: עמי זכר-נא מה יעין עליך וכו' ומה ענה אותו בלעם וכו', כדי לידע שגם עתה ה' יתברך עושה עמנו כמו שהיה אז, להפך בכל פעם עצת הסטרא אחרא. כי באהבתו ובחמלתו הוא שולח לנו בכל דור צדיקים אמתיים כאלו שיש בך בקדושתם להגביר ההבלים דקדושה שנעשין מכסופין טובים על ההבלים דסטרא אחרא שנעשה מכסופין להפך.

ועקר המלחמה הזאת זכה פנחס בכהו של משה ללהם מלחמה זאת כנגד עצת בלעם הרשע, עד שזכה בקדושתו להגביר ההבלים דקדושה ולצרף אותיות התורה לטוב, כי עקר התגברות פינחס אז היה על-ידי שצירף האותיות לטוב כמו שכתוב בזהר הקדוש (פינחס רלו): על פסוק (במדבר כה, ז): ויבא רמח בידו, שראה המ"ם וכו' שהיתה משוטטת והיתה רוצה להצטרף אל ותי' חס ושלום, עד שכמעט היה בליה חס ושלום, והוא בכהו לקח המ"ם וצרף אותה לאותיות שמו שעולה ר"ח, ועל-ידי זה נעשה "רמח", ובזה התגבר כנגדם. וגם עסק בתפלה כמו שכתוב: ויעמד פינחס ויפלל, כי היתה מלחמה עצומה מאד עד שהיה צריך לכמה נסים שנעשו לו כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין פב: ובמדרשים). וכל מלחמתו היתה על-ידי צרופי אותיות לטוב וכנ"ל. ועל-כן זכה לכהנת עולם שהוא בחינת אהבה וחסד הנ"ל, בחינת כי שפתי כהן ישמרו דעת וכו'. (הלכות הודאה - הלכה ה', אותיות י"א)

את בריתי שלום

(במדבר כה, יב)

כי זמרי חטא ונפל לפני הברית מאד, וחטא ברבים באסור גמור וחמור מאד בנשג"ז (גדה, שפחה, גויה, זונה), ולא די לו בזה, כי אם הוסיף רשעה על רשעתו, ורצה להכשיל את ישראל למרד במשה רבנו, ולהעזי פנים כל-כך נגדו, עד שהביא את המדינית אליו, והתחיל לפלפל עמו: זו אסורה או מתרת, אם תאמר אסורה וכו', אוי לו, אוי לנפשו ולכל מי שהולך בדרך כזה, שלא די לך שנפלת למקום שנפלת, למאוס טנוף תאוה רעה כזאת,

באסור גמור, עוד אתה רוצה להתנאות ולפקר נגד משה רבך, כאלו הוא מפלפל עמו בהלכה, ורוצה להוכיח על-פי דרכי הלומדים, כאלו היא מתרת. וכל זה הוא ענין שעל-ידי שעוסק בתורה שלא לשמה, עד שנעשית לו סם מות, על-ידי זה נעשה לו פה לדבר נגד כבוד הצדיק האמת בחינת משה. וכל זה בא לו מחמת שפגם ביהוד וזווג העליון, עד שנפל לתאוה הנשמית של נאוף מאד, עד שבא לאסורים גמורים, רחמנא לצלן, כי זה תלוי בזה:

כי בודאי אין אדם נופל בבת אחת, בפרט גדול בישראל שהיה נשיא בית אב וכו', ובודאי נפל בכל פעם לתאוה זאת כאשר ידע בנפשו, וזה הסיתו, ונכנס טינה בלבו נגד משה רבנו, וכמו שפגם על-ידי תאוותו הרעה, כן פגם ביותר על-ידי נסותו הרע, כי אם היה על-כל-פנים שובר נסותו וחכמתו הרעה, והיה מבטל דעתו נגד משה רבו, בודאי לא היה בא לנפילה ומרידה כזאת, לתפס מדינית ולהביאה לפני משה, ולפלפל עמו בהלכה. אך זה תלוי בזה, וזמרי מתקף תאוותו, מרד נגד משה, עד שנעשה לו מהתורה שבעל-פה פה לדבר ולמרד נגד משה, ולהפך דברי אלקים חיים, ולומר: זו אסורה או מתרת וכו' (וכן הוא בכל דור ודור).

והצרה היתה אז גדולה כל-כך, עד שמשה בעצמו, נתעלמה ממנו ההלכה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, על פסוק (במדבר כה): 'והמה בכים פתח אהל מועד' (תנחומא שם כ), שנתעלמה ממנו ההלכה; כי כל תקף המרידה וההפקרותו של זמרי נגד משה, היה מנפילת ההלכות של תורה שבעל פה, עד שנעשה לו פה לזמרי, שהיה בודאי למדן ותלמיד חכם גדול, שידבר נגד משה בהפקרות כל-כך, ומחמת זה בעצמו נתעלמה ממשה ההלכה, מעצם נפילת ההלכות של תורה שבעל-פה, עד שנתרשלו ידיו לברר ההלכה מנפילתה.

והשם יתברך נתן כח בפינחס, שיבוא ויטל את שלו, וראה מעשה ונזכר הלכה "ויקח רמח בידו" וכו', כי ראה שנפילת ההלכה עצומה מאד, ואי אפשר לתקן בשלמות מיד, על-כן לקח כלי זין גשמיים בידו, דהינו רמ"ח שהוא בחינת חרב, ונקם בו, בבחינת (ויקרא כו, כה): חרב נקמת נקם ברית; כי ישראל יש להם שני הכחות, בפרט אז, שהיה כחו של משה גדול מאד, רק שלפי שעה נתרשלו ידיו, על-כן נקם בו ברמח, בחינת חרב, בבחינת (תהלים קמט): 'רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם לעשות נקמה' וכו', שישאל יש להם שני הכחות, וזהו (שם ט) 'לעשות בהם משפט כתוב' וכו', 'משפט כתוב' דיקא, בחינת הלכות ומשפטי התורה, לברר ההלכות והמשפט, ולעשות בהם פראוי, כמו שעשה

רחמנא לצלן. ועל זה התפלל יעקב: "בסדם אל תבא נפשי", הינו במעשה זמרי, "ובקהלם אל תחד כבדי", הינו במחלקת קרת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. (הלכות פריה ורביה – הלכה ה', אות ה' לפי אוצר היראה – מחלוקת, אות ע"א)

צרור את המדינים

(במדבר כה, יז)

וזה בחינת הסמיכות של כל הפרשיות שבסדר פינחס. כי פינחס הכניע קלפת בלעם, ועל-ידי זה זכה לכהנה שהוא בחינת אור האהבה הקדושה ששורה אצל הנקדה שהוא בחינת ברית שלום (כמובא בלקוטי מוהר"ן א' – סימן ל"ד), ואז נפלו ונתבטלו כל הקלפות והסטרין אחרנין שמהם אהבות הנפולין. ועל-כן על-ידי זה היה להם כח לכלות ולבער כל המדינים, כמו שכתוב שם תקף אחר גתינת הבהנה לפינחס: צרור את המדינים והפיתם אותם, כי בודאי עתה אחר שזכה פינחס לכהנה שהוא אהבה הקדושה, על-ידי זה נתבטלו הקלפות שהם אהבות הנפולין. ובודאי עתה יכולין להפות ולבער את המדינים שהחטיאו את ישראל בכח בלעם הרשע, שהם בחינת הקלפות הבאים משברי בלים שהם אהבות נפולין, כי עתה הם מתבטלין על-ידי פינחס שזכה לאהבה הקדושה. ועל-כן הלך פינחס בעצמו אל המלחמה הזאת, והוא בעצמו הרג את בלעם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (במדבר רבה פרשה כב), כי עקר הכניעתם היה על-ידי פינחס שזכה לאהבה הקדושה שהוא בחינת הבהנה. (ליקוטי הלכות – הלכות נשיאת כפים ה', אות י"ג)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל

(במדבר כו, ב)

והוסיף לכל אחד מישראל ה' ויוד משמו, לומר שמי מעיד עליהם, כמו שכתוב (תהלים קכב, ד): שבטי יה וכו' (רש"י שם ושם. שיר השירים רבה פ"ד, יב), כי הצדיק בגדל קדשתו בקדשת הברית הוא ממשיך בחינת קדשת הברית על כל אחד מישראל עד שכל המקשרים אליו הם בכלל קדשת הברית בבחינת (ישעיה ס, כא): ועמד בלם צדיקים וכו', כי בכל אחד מישראל יש בחינת קדשת הברית על-ידי שנמול כמו ששמעתי ממנו ז"ל (סימן כג), וגם על-פי רב נמצאים עוד כמה נקודות טובות של שמירת הברית אצל כל אחד מישראל, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין לו. שיר השירים רבה פז, ג) על פסוק (שיר השירים ז, ג): סוגה בשושנים, אבל אין כח במעט

פינחס בזמרי, שהתפלל לה' יתברך, כמו שכתוב (שם קו, ל): ויעמד פינחס ויפלל (במדבר כה, ז) ויקח רמה בידו והרגם, על-כן הבטיחו ה' יתברך מיד (שם, יב): "הנני נתן לו את בריתי שלום", ברית שלום דיקא, הפך המחלקת שנמשך על-ידי המתנגדים, שנעשה להם פה לדבר מהתורה שב-על-פה, כי הוא תקן זאת, על-כן הוא ראוי לברכת שלום, שזהו בחינת הבהנה שנתן לו, שהוא בחינת ימין, כי זכה להגביה הכל ולכללו בימין, על-ידי שבער רע בזה מישראל, שהוא זמרי, שנעשה מעשה רע ומגנה כזה, ורצה עוד להוכיח על-פי התורה למרד נגד משה, שזה גרוע מן הכל, כי על-ידי זה רצה להחטיא את כל ישראל, על-כן זכה פינחס לברית כהנת עולם לדורות.

והוא בעצמו אליהו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שיבוא ויבשר הגאולה לישראל, שעקר גמר התקון יהיה אז על-ידי משיח, ועל-כן אין אליהו בא לטמא ולטהר וכו', כי אם לעשות שלום בעולם; כי עקר התקון הוא השלום, הפך המחלקת, ועל-ידי זה ממילא תתברר ההלכה, מאחר שיהיה הלמוד רק לשמה באמת בשלמות, וזהו אין אליהו בא לטמא ולטהר, דהינו שיודיע בפיו אמתת ההלכה, איזהו הטמא ואיזהו הטהור, כי אם לעשות שלום בעולם, ולבטל המחלקת והקנטור, ועל-ידי זה ממילא תתברר ההלכה לאמתתה, כי ברור ההלכה אי אפשר להודיע מן השמים בדרך הנבואה, כי לא בשמים הוא, ואין נביא רשאי לחדש דבר מעתה (תמורה טז), ועל-כן אי אפשר שיגלה אליהו דיני ההלכות, וההכרח לברר ההלכות על-פי דרכי התורה המקבל בדינו עתה, רק שיעשה שלום גדול בעולם, שעל-ידי זה ממילא יתבררו ההלכות לאמתתן, שעל-ידי זה יתתקן הכל (ועיין בפנים). (לקוטי הלכות – הלכות ראשית הגז ה', אות י"ב)

ושם איש ישראל המוכה ... זמרי בן

סלוא ...

(במדבר כה, יד)

בחינת מחלקת קרת ועדתו מתגבר בכל דור, ומתאספים הרבה לחלק על הצדיק האמת העוסק לקרב נפשות ישראל להשם יתברך. וכן תאות נאוף, שהוא בחינת מעשה זמרי, מתגבר גם-כן מאד. והא בהא תליא על-ידי מעשה זמרי מתגבר מחלקת קרת, הינו על-ידי התגברות תאות נאוף, פגם הברית, פגם טפי המח, על-ידי זה מתגבר המחלקת ביותר על הצדיק האמת. וכן להפך, שעל-ידי המחלקת שעל הצדיק מתגבר מעשה זמרי,

לקדשתו להתגבר כנגד מה שצריך להתגבר כי אם בכח הצדיק האמת שקדוש בקדשת הברית בתכלית הקדשה בשלמות שאין שלמות אחריו, וכל מי שזוכה לבלי לחלק עליו מכל שכן בשזוכה להתקרב אליו ולהקרא על שמו, על-ידי זה בכח קדשתו הוא זוכה גם-כן לכסופין טובים ולעשות נפשות שהם נקודות טובות ולהגבירם על הנפשות רעות ולצרף אותיות התורה לטוב, על-ידי שמתגבר להוציא הכסופין טובים בפיו שעל-ידי זה עושה נקודות טובות להאותיות ומצרפם לטוב (ועיין לקוטי מוהר"ן א' – סימן ל"א). וזה בחינת שמי מעיד עליהם וכו', כי השם הוא הנפש והחיות כמו שכתוב (בראשית ב, יט): נפש ה' הוא שמו, ועל-כן צרף ה' יתברך אותיות י"ה משמו בשם ישראל, להורות שהשם שהוא הנפש של ישראל כלול בשמו הקדוש, ועל-כן זהו בנדאי עדות גדולה שהם בכלל שומרי הברית שעל-ידי זה דיקא זוכין לנפשות טובות שהוא בחינת שם דקדשה ששמו יתברך משתף בו. וזהו (תהלים שם): שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה', 'להודות דיקא, הינו בחינת תפלה והודאה, כי עקר העדות הוא תפלה והודאה מה שזוכין ישראל הנקראים על שם משה שהוא בחינת הצדיק האמת זוכין להרבות בתפלה והודאה שנעשים מצורפים טובים על-ידי כסופין טובים:

וזה בחינת מה שצוה למנותם אז, כי ששים רבוא נפשות ישראל הם כנגד ששים רבוא אותיות התורה, ועל-כן אחר מעשה פנחס שקדש השם בשמים, צוה למנותם להורות שהתגבר צדקת הצדיקים שבדור בכח משה רבנו עד שנצטרפו כל ששים רבוא אותיות התורה לטוב והם כלם בשלמותם ובמלאותם, שזהו בעצמו בחינת מספר בני ישראל שהם ששים רבוא בשלמות ולא נפקד מהם איש, כי שמו מעיד עליהם שכלם משרשים וכלולים באותיות התורה שנצטרפו כלם לטוב על-ידי פנחס בכח משה. (הלכות הודאה – הלכה ה, אות יב)

ובני קרח לא מתו

(במדבר כו, יא)

וזה שאמרו רבותינו ז"ל בפרק חלק (סנהדרין קטז): ויקח קרח, שעשה קרחה בישראל. ודרשו שם כל שמות אבותיו הקדושים על קרח לגנאי. וכמו שכתוב שם: בן יצחק שהרתיח כל העולם בצעקתו. וכן בן קהת וכו'. והקשה: לכתב בן יעקב שעקב וכו'. והוא פלא למה לכתב שם הקדוש של יעקב גם-כן להפכו לגנאי לו. אך קרחה במחלקתו גרם שלא די שהדעת של בניו לא יהיה נמשך לבניו על ידו, כי אם על-ידי משה ותלמידיו יהושע והזקנים וכו'. אף גם פגם וכרת ועקר עצמו מהדעת הקדוש של אבותיו הקדושים שכל הדעת שלהם נהפך אצלו לרעה, בבחינת לא זכה – נעשית לו סם המות. עד שכל שמותיהם הקדושים שהוא הדעת שכלול בהשם (כמו שכתוב במקום אחר) שלהם הפך הכל על עצמו לרעה.

וזה היה כל ענין קרחה. שעל-ידי תאות כבוד עצמו חטא מאד ומרד כנגד משה רבנו שממנו כל המשכת הדעת הקדוש בעולם לגלות כי מלא כל הארץ כבודו, עד שכפר בעקר וכל חזקת סעותו היה על-ידי בניו שראה שלשלת גדולה יוצאת ממנו ועל-ידי זה נתעה מסברא לסברא של שקרים וסעותים עד שכפר בכל תורת משה ובקש לעקר את הכל עד שגרם שעקר את עצמו מכל קדשת אבותיו הקדושים. ועל-כן נדרשו עליו כל שמותם לגנאי וכנ"ל, כי אצלו נהפך הכל לגנאי. אבל כפי עצם פגמו היה ראוי שיהיה נכתב גם בן יעקב ולדרשו לגנאי עליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל בגמרא הנ"ל כי הוא רצה לעקר עצמו מתחלת שרש קדשת ישראל

שאו את ראש כל עדת בני ישראל

(במדבר כו, ב)

וזה שנצטוו תכף אחר כך למנות את ישראל, כדי לעורר כח כל נפש ונפש מששים רבוא נפשות ישראל, כדי להמשיך בחינת הנקדה טובה שיש בכל נפש ונפש מישראל, כדי לטהר אותם מטמאת קלפת בלעם שהוא בחינת פגם הברית. כי בכל אחד ואחד מישראל יש נקדה טובה מה שאין בחברו, כמו שכתוב בהתורה ל"ד (לקוטי מוהר"ן א'). ועל-כן הצרכו למנות כל ישראל כל יוצאי צבא, כל היוצא

שהוא יעקב אבינו. אך יעקב בקש על הדבר (בראשית מט, ו): בקהלם אל תחד כבדי, הינו שעצם קדשת נקדתו של יעקב תהיה מסתתרת ומתעלמת אז, ולא יוכל להגיע פגמו לשם כדי שתוכל הנקדה הקדושה הזאת להתלבש בבניו לעוררם בתשובה בתוך עצם המחלקת הגדולה הזאת.

וכן היה שבתוך הרעש הגדול של הפליעה שבו בתשובה בכחו היה ונתבצר להם מקום בגיהנם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (במדבר רבה יח.) על פסוק ובני קרח לא מתו, עד שמהם יצאו כל השלשלת הגדולה שראה קרח שהם הדורות הקדושים שמואל וכו' שגלו אלקותו בעולם אבל לא בכחו של קרח, כי הוא נאבד מתוך הקהל כי נשאר קרח מפאן ומפאן, כי עקר עצמו מאבותיו וכל שמותם הקדושים נדרשו עליו לגנאי פנ"ל. וגם בניו ודורותיו לא קבלו הדעת הקדוש ממנו, כי אדרבא, הוא הסית גם אותם עד שגם הם היו בתוך המחלקת בתחלה. רק שבכח תפלתו של יעקב סבב ה' יתברך שנתעוררו בתשובה ולא מתו עד שיצאו מהם כל הדורות הקדושים שהלכו בדרך של משה רבנו, והמשיכו הדעת הקדוש של משה רבנו בעולם לידע ולהאמין בה' כי מלא כל הארץ כבודו. וזה שדרשו רבותינו ז"ל שם: "ויקה קרח", שעשה קרח בישראל. קרחה ודאי, כמו שדה שיש בו קרחת. שיש תבואה ופרות נפלאים מפאן ומפאן ובאמצע יש קרחה בלא תבואה ופרות כמו מדבר שמים. וזהו בחינת קרח, שאבותיו היו כלם קדושים ובניו ודורותיו גם כן צדיקים קדושים והוא נשאר באמצע כמו קרחה ועל-כן נקרא קרח. (הלכות בעיעת הפת ודברים הנוהגים בסעודה – הלכה א', אות ס"ח)

מטילין גזרל. נמצא שגזרל הוא בבחינת העדר הדעת שזהו בחינת כח המדמה, שהוא הסתלקות הדעת שאז נשאר המדמה. ובקדשה הגזרל גבה מאד, וזהו בחינת (במדבר כו, נה): אך בגזרל יחלק את הארץ בי ארץ-ישראל היא עקר ברור המדמה, כי שם דיקא זוכין לאמונת חדוש העולם שהוא בחינת ברור המדמה (כמובא בלקוט מוהר"ן ב' – סימן ח', עיין שם). כי כל עקר קדשת ארץ-ישראל נמשך משם מבחינת אמונת חדוש העולם שמאמינים שה' יתברך ברא את העולם, וברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו, כמבאר כל זה בהתורה "תקעו" הנ"ל. נמצא, שעקר ברור המדמה הוא בארץ-ישראל. ועל-כן כל אחד מישראל אי אפשר להגיע לנקדת חלקו שיש לו בארץ-ישראל כי אם על-ידי הגזרל, שהוא למעלה מהדעת, והוא בבחינת המדמה דקדשה שהוא בחינת אמונה בה' יתברך, שמאמינים שהגזרל הוא מה' יתברך לבד, כי מחמת שאי אפשר לשכל אנושי שיוכל להבין ולהשיג חלקת ארץ-ישראל למי ומי מגיע כל חלק וחלק ביחוד כפי שרש קדשת נשמתו, כי קדשת ארץ-ישראל גבה מאד בתכלית המעלה ואין מי שיוכל להשיג בשכלו חלקה זאת, על-כן צוה ה' יתברך לחלק ארץ-ישראל בגזרל דיקא שהיה על-פי רוח הקדש שהוא ברור המדמה, כי גזרל דקדשה הוא בחינת אמונה שמאמינים שהגזרל אינו מקרה חס ושלום, או על-פי איזה מערכה ממערכת המזלות חס ושלום, רק הכל מה' יתברך לבד, כמו שכתוב (משלי טז, ג): בחיך יוטל את הגזרל ומה' כל משפטו. (הלכות ברכת הריח – הלכה ד', אות כז)

לאֵלה תחלק הארץ במספר שמות

(במדבר כו, נג)

כי ארץ-ישראל בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים לו, ג): שכן ארץ ורעה אמונה, כמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל כמה פעמים (בסימן ז. ט. קכט. קנה), כי על-ידי קדשת הברית שעל-ידי זה נצטרפין האותיות לטוב זוכין לאמונה כמו שכתוב בהתורה ל"א (לקוטי מוהר"ן א') ועל-כן "לאֵלה תחלק הארץ", כי כל אחד כפי מה שזוכה לקדשת הברית כמו בן יש לו חלק בארץ-ישראל שהוא בחינת אמונה. (הלכות הודאה – הלכה ה', אות יג)

אך בגזרל יחלק את הארץ

(במדבר כו, נה)

גזרל הוא דבר שאין מבינים, כי בכל מקום שאין יכולין להבין בדעת ושכל למי מגיע הדבר הזה

והעברתם את נחלתו לבתו

(במדבר כו, ח')

עקר הירשה הוא לבן זכר כי אנו צריכין לכסף תמיד לה' יתברך בכסופין והשתוקקות חזק ואז גם ה' יתברך נכסף אלינו ועל-ידי זה נעשה יחוד בין בנסת ישראל עם קדשא בריה הוא ונמשכין תולדין נפשות קדושות, וכמבאר מזה (בלקוטי מוהר"ן א' – סימן ל"א) שהכסופין שאנו נכספין לה' יתברך זה בחינת תאובתיה דנוקבא וכו'. והכסופין שחוזרת הקדשה ונכסף אלינו זה בחינת תאובתא דדכורא וכו' ואחר-כך נתחברין הנפשות וכו' עין שם. כי זה כלל שכלליות ישראל וכן כלליות העולמות הם בחינת נוקבא בחינת מקבל לגבי המשפיע והמאציל שהוא הבורא יתברך שמו שהוא בחינת דכורא נגדנו שזהו בחינת היחוד הנעשה על-ידי כל המצוות שנתחברין בנסת ישראל עם דודם ונכללין

נמשכין הנפשות והכסופין הקדושים שמשם כל הפרנסה ... (הלכות נחלות - הלכה ג, אות ג)

כאשר מריתם פי במדבר צן

(במדבר כו, יד)

כי משה הוא צדיק הדור בחינת נקדה הכללית, והוא נתן התורה לישראל שהוא בחינת הנקדה כנ"ל. והוא היה צריך להכניס את ישראל לארץ ישראל ששם נקדת העולם, ושם עקר מקום הקדשה לקבל שם אור הנקדה הקדושה שהוא אור התורה, כי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא בארץ ישראל כידוע, ואז היה מתתקן הכל. אבל על ידי פגם בני ישראל גרמו, שגם משה נכשל בהכאת הצור במי מריבה, שעל ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ.

ועקר פגם הכאת הצור היה בחינת פגם הדבור, כמו שכתוב בפרשה זאת: כאשר מריתם פי במי מריבה וכו', כי עקר הפגם היה על שלא דברו אל הסלע כמו שצוים ה' יתברך: ודברתם אל הסלע, שבזה היו מראים גדל כח הדבור שלהם שיש לו כח להוציא הפנים בגשמיות ורוחניות, כי כמו שהיו מוציאים מים בגשמיות, כך היו מוציאים מימי דעת התורה ברוחניות. ועל ידי זה היה נתקדש שם שמים, כי היו הכל רואים גדל כח הדבור, והיו הכל משתדלים להמשיך הקדשה על עצמם על ידי הדבור, שעל ידי זה ממשיכין אור הנקדה (שהוא בחינת צדיק - ועיין בלקוטי מוהר"ן א' - סימן ל"ד), שעל ידי זה עקר ההתקרבות לה' יתברך. וכל זה גרם המריבה והמחלוקת, בחינת מי מריבה, שעל ידי זה בלבד גם דעת משה, כמו שכתוב (קהלת ז): כי העשק יהולל חכם וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שמות רבה פרשה ו).

כי הנקדה הקדושה הוא בחינת שלום, בחינת ברית שלום, כי עקרה תלויה בשלום, כי מי שאין משתדל להתבודד ולדבר בינו לבין קונו לעורר לבו לה' יתברך, זה בחינת מחלוקת בחינת (הושע י) חלק לבם, כי לבו חלוק מפיו מבחינת הנקדה הקדושה. (ליקוטי הלכות - הלכות נשיאת כפים ה, אות ט"ז)

כאשר מריתם פי

(במדבר כו, יד)

ואחר כך נסמכה הפרשה של הסתלקות משה. כי משה הוא צדיק הדור בחינת נקדה הכללית, והוא נתן התורה לישראל שהוא בחינת הנקדה. והוא היה צריך להכניס את ישראל לארץ ישראל ששם נקדת העולם, ושם עקר מקום הקדשה לקבל שם אור הנקדה הקדושה שהוא אור התורה, כי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא בארץ ישראל

בו יתברך. וצריך כל אחד לראות שהוא יתעורר תחלה לכסף ולהשתוקק אליו יתברך שיהיה אתערותא דלתתא קדם אתערותא דלעלא ואזי נמשך עליו חסד גדול שהוא סטרא דדכונרא בבחינת אשה מורעת תחלה יולדת זכר דהינו בשכנסת ישראל נכספין בתשוקה גדולה אליו עד שמולידין נפשות אזי ה' יתברך נכסף אליהם ומשפיע עליהם אור החסד הגדול שהוא בחינת סטרא דדכונרא כידוע. כי בשאין האדם מתעורר מעצמו לה' יתברך ואזי ה' יתברך נכסף אליו כי הוא יתברך הפיץ ומשתוקק שישוב אליו ואזי אתערותא דלעלא קדם אתערותא דלתתא ואזי הנפשות הנולדין הם בבחינת סטרא דנוקבא בחינת איש מזריע תחלה יולדת בת. כי עקר מדת הדין שהוא בחינת סטרא דנוקבא נמשך מתחלת הדין של בריאת העולם שעקר היה על ידי שהיה בתחלה בשעת בריאת העולם אתערותא דלעלא בלא אתערותא דלתתא כידוע ומוכן בכתבים. ועל כן עקר הירשה לבן זכר כי הוא נמשך מבחינת הנפשות הקדושות הנמשכין מאתנו אליו יתברך כנ"ל שזה עקר תקון הנפשות כנ"ל שמשם נמשך כל הפרנסה והממון כנ"ל. אבל אף על פי כן אם אין לו בן והעברתם את נחלתו לבתו כי מאחר שעל כל פנים נמשך הולדה ונמשך נפש ישראל בעולם נחשב הכל לבחינת תקון הברית שמשם הפרנסה והממון. כי נפש הנוקבא נמשך מבחינת אתערותא דלעלא קדם אתערותא דלתתא שמשם אחיות הדין שהוא סטרא דנוקבא כנ"ל אבל אף על פי כן הוא נפש קדושה מאחר שעל כל פנים נתעורר אחר כך ונכסף לה' יתברך. ועקר הפגם לנמרי הוא בשאין האדם נתעורר לשוב לה' יתברך ולכסף אליו יתברך אפלו בשעה יתברך מעוררו וקוראו בכמה מיני כרוזים והתעוררות והוא אינו משגיח על זה חס ושלום, זהו רשע גמור אשר בחייו קרוי מת מאחר שיש לו כסופין רעים וכרוף אחר תאובתין דהאי עלמא ואינו מתעורר לכסף ולהשתוקק לה' יתברך אפלו אחר אתערותא דלעלא דהינו מה שה' יתברך מעוררו בכל עת כנ"ל. אבל מי שעל כל פנים נתעורר אחר אתערותא דלעלא שהתחיל להרגיל עצמו בכסופין קדושים ולהטות מחשבתו שלא תחשב בכסופין רעים רק הוא מרגיל עצמו לכסף ולהשתוקק ולהתנגע תמיד לה' יתברך ואזי הוא גם כן עושה נפשות קדושות ואף על פי שאלו הנפשות הם בבחינת סטרא דנוקבא אף על פי כן הם בבחינת תקון הברית ועל כן מגיע הירשה להבת במקום שאין בן כי גם נפש הבת נמשך מבחינת תקון הברית שמשם

בידוע, ואז היה מתתקן הכל. אבל על-ידי פגם בני ישראל גרמו, שגם משה נכשל בהפאת הצור במי מריבה, שעל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ.

ועקר פגם הפאת הצור היה בחינת פגם הדבור, כמו שכתוב בפרשה זאת: כאשר מריתם פי במי מריבה וכו', כי עקר הפגם היה על שלא דברו אל הסלע כמו שצוים ה' יתברך: ודברתם אל הסלע, שבוה היו מראים גדל כח הדבור שלהם שיש לו כח להוציא המים בגשמיות ורוחניות, כי כמו שהיו מוציאים מים בגשמיות, כך היו מוציאים מימי דעת התורה ברוחניות. ועל-ידי זה היה נתקדש שם שמים, כי היו הכל רואים גדל כח הדבור, והיו הכל משתדלים להמשיך הקדשה על עצמם על-ידי הדבור, שעל-ידי זה ממשיכין אור הנקדה, שעל-ידי זה עקר ההתקרבות לה' יתברך. וכל זה גרם המריבה והמחלוקת, בחינת מי מריבה, שעל-ידי זה בלבול גם דעת משה, כמו שכתוב (קהלת ז'): כי העשק יהולל חכם וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שמות רבה פרשה ו).

כי הנקדה הקדושה הוא בחינת שלום, בחינת ברית שלום, כי עקרה תלויה בשלום, כי מי שאין משתדל להתבודד ולדבר בינו לבין קונו לעורר לבו לה' יתברך, זה בחינת מחלוקת בחינת (הושע י) חלק לבם, כי לבו חלוק מפיו מבחינת הנקדה הקדושה. וכן כשחם ושלום אין שלום בין ישראל בין אדם לחברו, בודאי אין יכולין לדבר זה עם זה ביראת שמים מחמת המחלוקת שביניהם. ואפלו כשאין מחלוקת, אלא שאין האהבה בשלמות בין ישראל שמצוים לאהב אחד את חברו כנפשו, כמו שכתוב (ויקרא יט): ואהבת לרעך כמוך. ובפרט החברים העוסקים בתורה שצריכים לזהר ביותר ויותר שיהיה ביניהם אהבה רבה, כמוכא גדל האזהרה שהזהיר האר"י ז"ל על אהבת החברים בלי שעור. וכשאין האהבה בשלמות, אינם יכולים לדבר זה עם זה בראוי, ואינם מאירים זה בזה אור הנקדה הקדושה, ומכל שכן וכל שכן כשחולקין חם ושלום על הצדיק האמת שהוא עקר הנקדה הכללית של כל ישראל, וכשחולקים עליו חם ושלום אין יכולין לקבל אור הנקדה שלו.

נמצא, שעקר קבלת אור הנקדה הנ"ל הוא על-ידי שלום. ועל-כן על-ידי המחלוקת והמריבה בחינת מי מריבה, גרמו שגם משה טעה והכה את הצור ולא דבר בפיו, ועל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ ששם המקום לקבל אור הנקדה בשלמות. ואם היה משה נכנס עמהם לארץ, היו מקבלים ממנו שם אור הנקדה בשלמות, והיה נתתקן הכל.

ובעונותינו על-ידי המחלוקת גרמו שלא נכנס משה עמהם לארץ ישראל, שעל-ידי זה גלינו מארצנו וכו'.

וכן בכל דור ודור באים צדיקי אמת שהם בחינת משה בחינת נקדה הכללית, שעל-ידי זה מתקנים נפשות רבות ומחזירים אותם בתשובה, ובכחם הגדול היו יכולים לתקן הכל, אך על-ידי המחלוקת גורמים מה שגורמים רחמנא לצלן, המקום ירחם ויסלח להם, ויסבב סבות למזכה שיתתקן הכל.

ועל-כן בקש משה (במדבר כז): יפקד ה' אלקי הרוחות איש על העדה וכו'. ופרש רש"י: שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, הינו שיוכל להאיר הנקדה בלב כל אחד מישראל. כי הנקדה היא בחינת רוח אלקים, בחינת יוסף הצדיק שנאמר בו (בראשית מא): איש אשר רוח אלקים בו, ואז זכה לבחינת: ויוסף הוא השליט, שהוא בחינת צדיק מושל, בחינת נקדה הכללית שמאיר בכל אחד מישראל, בחינת שיודע להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד:

ואחר כך נסמך פרשת הקרבנות של כל ימות השנה, שהם התמידין שבכל יום, ומוספין של שבת ויום טוב וראש חדש. זה בחינת להמשיך הנקדה שבכל יום ויום, וכן נקדה הכללית של שבת ויום טוב, שבשביל זה באו קרבנות התמידין וקרבנות המוספין של שבת ויום טוב, הכל כפי הנקדה שצריכין להמשיך באותו היום. כי על-ידי הקרבנות שהקריבו בבית המקדש על-ידי הכהן, על-ידי זה המשיכו והאירו אור הנקדה הקדושה שעקרה במקום הבית המקדש, שנמשכת על-ידי הכהן כפי היום, שעל-ידי זה מחילת כל העוונות בבחינת על כל פשעים תכסה אהבה (וכמו בא בלקוטי מוהר"ן א' – סימן ל"ד).

נמצא, שכל פרשיות אלו של סדר פינחס סמוכים בסמך נפלא זה לזה, כי כלם מדברים להמשיך אור הנקדה הקדושה בכלליות ובפרטיות כפי האדם והמקום והזמן, שעל-ידי זה מכניעין כל הקלפות והסמטרא אחרא שהם אהבות הנפולין, שזהו בחינת כל הקרבנות, להכניע רוח הבהמיות שהם תאוות הבהמיות, שהם בחינת אהבות הנפולין, להכניעם על-ידי הכהן שהוא בחינת אהבה הקדושה השורה אצל הנקדה הקדושה שמאירה בבית המקדש ביותר, שעל-ידי זה נתתקן בחינת שבירת כלים בחינת שבירי לוחות, שעל-ידי זה נתתקן הכל. ועל-ידי זה תבוא הגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן. (הלכות נשיעת כפים – הלכה ה, אותיות מז יז)

קיפקד ה' אלקי הרוחת לכל בשר

איש על העדה

(במדבר כז, טז)

ועל-כן נסמך לזה הסתלקות משה ושבקש מה' יתברך שיפקד איש על העדה ולא תהיה עדת ה' כצאן וכז, והשיבו ה' יתברך להסמיד את יהושע (במדבר כז, יב-כג). כי משה ראה שלכבש ארץ-ישראל שהוא בחינת לזכות את ישראל בשלמות אמונה, אין מי שיש לו כח הזה כמו הוא בעצמו כי הוא היה בבחינת ברית עלאה, כי היה קדוש מאד בקדשת הברית, שעל-ידי זה דיקא זוכין לאמונה (לקוטי מוהר"ן - סימן ל"א) שהוא בחינת ארץ-ישראל (כמו שכתוב: שכן ארץ ורעה אמונה). ועל-כן סבר שהתר הנדר והוא יבנים את ישראל לארץ מאחר שרואה בכל פעם מי ומי עומדים על ישראל לכלותם חס ושלום, כמו שראה במעשה בלק ובלעם. ועל-כן היה ראוי שהוא יבנים את ישראל לארץ כי רק הוא יודע ללהם עם כל העומדים כנגדם בגשמיות ורוחניות. אבל ה' יתברך השיבו שכבר נגזרה גזרה ואי אפשר לבטלה שהוא יסתלק באן. ואז בקש מה' יתברך אם בן מה יעשו ישראל, כמו שכתוב (שם, יז): ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה. והשיבו ה' יתברך שיסמיד את יהושע תלמידו, כי יהושע בחינת נער, בחינת מטי"ט, בחינת ברית תתאה, כמו שכתוב (שמות לג, יא): ויהושע בן נון נער וכז (זהר בשלח סה: תקוני זהר יד:), אבל על-ידי שזכה לשמש כל כך את משה כמו שכתוב (שמות שם): לא ימיש מתוך האהל, על-כן זכה להכלל ברית תתאה בברית עלאה, והינו שיהיה נכלל יחד למדן בצדיק שזהו עקר השלמות, ועל-כן יש לו כח להנהיג את ישראל על-ידי שיסמיד משה את ידיו עליו, כי זכה על-ידי גדל שמושו להכלל במשה לכלל צדיק למדן שעל-ידי זה נצטרפין האותיות לטוב שעל-ידי זה מתנהג כל העולם לטוב שעל-ידי זה יכולים להנהיג ישראל ולכבש ארץ-ישראל שהוא בחינת אמונה שזוכין לזה על-ידי כלליות ברית תתאה בברית עלאה שהוא בחינת התקשרות וכלליות למדן בצדיק כמובן בהתורה ל"א (לקוטי מוהר"ן א').

וזה שאמר משה (במדבר שם, טז): יפקד ה' אלקי הרוחת וכז, וה' יתברך השיבו (שם, יח): קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו. 'הרוחת' דיקא, 'אשר רוח בו' דיקא, כי הכל תלוי בהרוח וההכלל שהוא הנפש והרוח חיים שנמשך כפי הכסופין, שמשך בקש זאת מה' יתברך שיפקד ה' אלקי הרוחת איש וכז שיהיה לו כח להגביר הנפש והרוח

חיים דקדשה שהם ההכללים דקדשה על הרוח וההכללים דסמרא אחרא. והשיבו ה' יתברך שיפקד את יהושע "איש אשר רוח בו", — שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד (רש"י), הינו שיודע להגביר הרוח חיים של כל אחד שיתגבר הרוח וההכלל דקדשה הנעשה מכסופין טובים על הרוח וההכלל דסמרא אחרא הנעשה מכסופין רעים, שעל-ידי זה עקר הנהגת העולם לטובה שעל-ידי זה בובשין ארץ-ישראל שהוא בחינת אמונה שהיא שלמות כל הדברים. (הלכות הוראה - הלכה ה', אות י"ד)

איש אשר רוח בו

(במדבר כז, יח)

עקר המחלקת הוא מחלקת היצר הרע, שחולק על האדם ורוצה להורידו לשאול תחתיות חס ושלום, ועקר היצר הרע הוא בחינת חקירות וכפירות, שהם בחינת מחלקת, בחינת חלק לבס, ומשם נמשכין כל המחלוקות שבועולם, שכלם באים מבחינת מחלקת היצר הרע, ששרשו כפירות, פגם הרצון. כי באמת המחלקת הוא פגם הרצון, כי עקר המחלקת הוא בין הרצונות, שזה רוצה כך וזה רצונו להפך, ומחמת זה נעשה מחלקת חס ושלום.

ועל-כן עקר השלום הוא על-ידי הצדיק הדור הגדול במעלה, שהוא בחינת משה, שנשמתו מבחינת רעוא דרעיון, רצון שברצונות, שהוא יודע רצון כל אחד ואחד מהיכן נמשך בשרשו. ועל-כן הוא איש אשר רוח בו, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, כי יודע לקשר וליחד רוחו ורצונו של כל אחד ואחד בשרש הרצון, ושם מיחד ומקשר כלם ברצון אחד העליון, ואז נמשך אהבה ושלום גדול ונפלא ביניהם, מאחר שכלם בדעותיהם ורצונותיהם המשנות מקשרים ומיחדים ברצון אחד העליון, שאין בו שום שנוי, ושם כלו אחד וכלו שלום, כי הכל נכלל באחד. (הלכות שומר-שכר - הלכה ב', אות י" לפי אוצר היראה - מחלוקת, אות נ"ג)

איש אשר רוח בו

(במדבר כז, יח)

הצדיקים מנהיגי הדור האמתיים הם בחינת רוח, כמו שכתוב (במדבר כז): איש אשר רוח בו, שיודע להלוך נגד רוחו של כל אחד. וישראל הם בחינת לב, כי הם ליבא דכל עלמא (וזה"ק פנחס רכא): וצריכין מנהיגי הדור לנשוב בבחינת רוחם (עיין לקוטי מוהר"ן א' - סימן ח') על כל אחד מישראל לנפוח מהם העפרוריות, דהיינו מרה-שחורה ועצבות שנופל עליהם חס-ושלום, שעל-ידי זה אינו יכול האיש הישראלי שהוא בחינת לב לדלוק

ולבעור לה' יתברך, ועל-ידי זה הצדיקים האמתיים מלהיבים לבבות ישראל לה' יתברך. (קיצור לקוטי מוהר"ן א' - סימן ט')

ונתתה מהודך עליו

(במדבר כז, כ')

עקר ההדור רואין רק בבחינת יהושע, בחינת (במדבר כז) ונתתה מהודך עליו, שהוא בחינת לבנה, בחינת (שיר השירים ו) יפה כלבנה. כי בבחינת משה אי אפשר לראות הודו והדרו, כי הוא בחינת חמה שאי אפשר להסתכל בה עתה, כי הוא בחינת פסא דמתכסיא וכו'. ועל-כן באמת נאמר (שמות לד): ויראו מנשת אליו וכו' ויתן על פניו מסוה, כי אין לנו כח שיאיר ויפיע עלינו כבוד הדר מלכותו כי אם על-ידי בחינת יהושע, בחינת לבנה שמקבלת מהשמש, מבחינת משה. וזה מה שכתוב (בסימן קמ) על פסוק (איוב לו) ביד כל אדם יחתום וכו', שבהצדיק בעצמו אין להעולם בו שום תפיסה רק על-ידי אנשיו וכו', עין שם. כי אנשיו ותלמידיו הם בחינת יהושע, על ידם דיקא נתגלה נפלאות הדרת קדשת הצדיק שהוא בחינת משה, שעל-ידי זה נתגלה כבוד הדר מלכותו יתברך ונדלתו עד אין חקר. (הלכות שבת - הלכה ז', אות נ"ה)

לאלה תחלק הארץ בנחלה

במספר שמות

(במדבר כז, נג)

כי אור הנקדה הקדושה נמשכת בכמה בחינות כפי האדם והמקום והזמן. ובכלליות בני העולם עקר הנקדה הם כלל ישראל. ובין כלליות ישראל עקר הנקדה הוא הצדיק האמת. וכן במקום, כי גם בבחינת מקום יש נקדה טובה שהוא ארץ ישראל שהיא הנקדה טובה של כל העולם. ובארץ ישראל בעצמה יש עשר קדשות. ועקר הנקדה הוא נקדת אבן שתיה, שהיא הנקדה של ארץ ישראל שהיא נקדת כל העולם. וכן בזמן, כי בכל יום ויום יש בו נקדה טובה, כי לית יום דלית ביה טוב (זהר פ'רשת נשא). אך הנקדה של כלל הזמן כלל שבעת ימי בראשית הוא שבת, שהיא הנקדה שמאיר בכל ששת ימי המעשה שבהם נברא העולם. והנקדה של כל השנה והחדשים, הם ראשי חדשים וימים טובים. ועקר הנקדה של כל השנה ושל כל הימים טובים הוא יום כפור, כמו שכתוב (תהלים קלמ): ימים יצרו ולו אחד בהם, זה יום כפור שבו נכנס הכהן גדול שהוא בחינת צדיק הדור בחינת נקדה הכללית, למקום האבן שתיה שהיא נקדת העולם. נמצא שאז

נכללו כל הנקדות טובות הכלליות של הצדיק והמקום והזמן. ועל-כן אז הוא מחילת וכפרת כל העונות, מחמת שאז מאירה עצם הנקדה ביותר ויותר על-ידי כל הבחינות הנ"ל של אדם ומקום וזמן, ועל-ידי זה מאירה ביותר האהבה הקדושה ששורה אצל הנקדה, שעל-ידי זה מחילת כל העונות בחינת על כל פשעים תכסה אהבה (וכמו בא בלקוטי מוהר"ן א' - סימן לד). ועל-כן נסמכה ירשת ארץ ישראל בפרשת פינחס אחר מנין בני ישראל, כי ארץ ישראל הוא בחינת נקדת המקום, כי שם בארץ ישראל זוכין בני ישראל שיקבל כל אחד ואחד אור הנקדה שלו כפי חלקו בארץ ישראל, ועל-כן נסמכו זה לזה. (הלכות נשיאת כפים - הלכה ה, אות טו)

ועשירית האיפה סלת למנחה

בלולה בשמן

(במדבר כח, ה')

מנחה שהיא קרבן עני זה בחינת תפלה לעני שהיא יקרה מאד בעיני ה' יתברך כמבאר בזהר הקדוש באריכות, כי הקרבנות הם בחינת תפלה כמבאר בדברי רבותינו ז"ל. ואף-על-פי שהיא יקרה מאד מאד בעיני ה' יתברך, אף-על-פי-כן צריכה המתקה גדולה עד שתעשה פעולתה בשלמות. כי העני הוא בבחינת מחין דקטנות שהוא בחינת מעוט הלבנה בחינת המאור הקטן שמשם עקר הדלות והעניות בידיעה, ועל-כן גם מעט הפרנסה של העני באה לו בדחק ובצער גדול מחמת שקשה לו להמשיך השפע, מחמת שהוא בבחינת מחין דקטנות בחינת מעוט הירח שהיא בחינת דינים שעל-ידי זה נתעבב השפע לו מאד:

וזה בחינת בטר עניא אזיל עניותא. אכל פשה' יתברך רוצה לרחם עליו ולהושיעו, עקר ישועתו על-ידי צדיק הדור האמתי הגדול במעלה מאד שהוא עושה עצמו עני. כמו דוד המלך עליו השלום שעשה עצמו תמיד בעני. כמו שכתוב עני כי עני ואביון אני. כי דוד ידע שתפלת העני יקרה מאד, על-כן עשה עצמו תמיד בעני כמבאר בזהר הקדוש. וזה הצדיק בחינת דוד משיח שעושה עצמו עני, הוא דיקא יכול להמתיק העניות והאביונות בשרשו. דהינו שהוא ממתיק כל המחין דקטנות ותכלית קטנות דקטנות עד קצה האחרון עד אין תכלית, הכל הוא ממתיק בשרשו העליון הגבה והנורא מאד שהוא בחינת אין שהוא למעלה מכל המחין דנדלות וקטנות ששם כלא חד. והכל נמתק שם. כי זה הצדיק בחינת דוד משיח אף-על-פי שעושה עצמו בעני ממש ומשתף עצמו עם כל העניים והדלים

יום תרועה יהיה לכם

(במדבר כט, א')

וכל תרועה, פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה (ראש השנה לג'). 'תרועה' בחינת התורה שנתנה בקול שופר, כי תרועה אותיות: תורה ע', בחינת ע' פנים לתורה, כמובא. וכל תרועה, פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה, זה מרמז על בחינה שעקר קבלת התורה הוא על-ידי התמימות והפשיטות בבחינת (מנחות צט:): בטולה של תורה זהו קיומה, בחינת (סוטה כא:): אין התורה מתקיימת אלא במי שמשים עצמו כאינו יודע, כאשר ראינו זאת בעינינו מאדוננו מורנו ורבנו ז"ל כמה פעמים, שבכל פעם היה אומר שענה אינו יודע כלל, וכמה פעמים נשבע על זה שענה אינו יודע כלל, ואחר כך תוך כדי דבור פתח פיו הקדוש ונגלה מה שגלה. וכן היה הפעשה בזאת התורה בעצמה שאנו עוסקין בה עתה (לקוטי מוהר"ן ב' - סימן ע"ח) [שיחות הר"ן סימן קנג]. ואחר שגלה מה שגלה ונדע לו מה שנודע לו, חזר ואמר שאינו יודע כלל. וכן היה פעמים אין מספר, וזה בחינת פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה של התרועה שהוא עקר קול שופר, כמו שכתוב: יום תרועה וכו'. כי תרועה בחינת התורה, בחינת השבעים פנים לתורה שאי אפשר לגלותם בעולם כי אם על-ידי בחינת הפשיטות לפניה ולאחריה. וכן עושים כמה פעמים בראש השנה, כי בכל פעם שצריכין לתקוע תרועה שהוא המשכת איזה פנים מהשבעים פנים לתורה צריכין לתקוע פשוטה לפניה ולאחריה להמשיך החסד הנם, שהוא בחינת התורה הנעלמת, ומשם ממשיכין התורה מהעלם אל הגלוי. (הלכות בית הכנסת - הלכה ה', אות י"ט)

והשפלים שבעולם, אף-על-פי-כן אינו נופל חס ושלום לבחינת מחין דקטנות, אדרבא בתכלית עניונו ושפלותו הוא בתכלית הגדלות דגדלות, כי אצלו גדלות וקטנות בלא חד. שזהו בחינת הענוה של משה רבנו ומשיח ודוד וכל הצדיקים הגדולים האמתיים. וזה שאנו רואין שם במקומו במזמור פו הנ"ל שקרא עצמו שם עני ואביון, כמו שכתוב ה' אונד ענני כי עני ואביון אני. ובתוך כך מיד קרא לנפשיה חסיד, כמו שכתוב שם תקף ומיד, שמרה נפשי כי חסיד אני:

וזה בחינת ועשירית האיפה סלת למנחה בלולה בשמן. שהמנחה שהיא בחינת קרבן עני שהוא בחינת מחין דקטנות צריכה להיות בלולה בשמן, כדי להמתיק הדין על-ידי זה. כי שמן הוא בחינת אורו של משיח, בחינת שמן משחת קדש שזהו בחינת משיח שנקרא משיח על שם שנמשח בשמן, וכמו שכתוב על-בן משחך אלקים אלקיך שמן ששון. הינו שעקר המתקת המנחה שהיא בחינת קרבן עני בחינת מחין דקטנות, עקר המתקתו על-ידי בחינת משיח שהוא בחינת השמן שבוולין בו המנחה שזה עקר תקון והמתקת בחינת המנחה שהיא בחינת קרבן עני. (הלכות תפילת המנחה - הלכה ה', אות ח')

ובראשי חדשיכם

(במדבר כה, יא)

סגולה לזרע של קיימא, שיאמרו שניהם, איש ואשתו, קודם הזווג פרשת "ובראשי חדשיכם", וכן כשהתינוק חולה חס-ושלום, יאמרו אז גם-כן האיש והאשה פרשת "ובראשי חדשיכם" (ועיין בלקוטי מוהר"ן את ביאור הדברים). (קיצור לקוטי מוהר"ן א' - סימן קנ"א)

אשה ריח ניחוח לה'

(במדבר כח, כד)

הקדוש-ברוך-הוא מתאנה לתפלתן של ישראל, וכשישראל מתפללין לפניו וממלאין תאותו, אזי נעשה, כביכול, בבחינת אשה, שהוא מקבל תענוג מעמנו, כמו שכתוב (במדבר כח): אשה ריח ניחוח לה' - על-ידי הריח-ניחוח שמקבל נעשה בבחינת אשה ו"נקבה תסובב גבר" (ירמיה לא), שהקדוש-ברוך-הוא נעשה בבחינת מלבוש נגלה, הינו מבחינת שהיה מתחלה בנסתר, עכשו נתגלה על-ידי התפלה, וקדשא-ברוך-הוא ואורייתא בלא חד, ואז על-ידי התפלה נתגלה אורייתא, הינו סתרי אורייתא. (לקוטי מוהר"ן א' - סימן ט"ו, ה')

שבת

שלום

השבת של רבי נחמן מברסלב

054-8429006 (מאיר)

תרומות: בנק הדואר, חשבון 7-2255-89